

Na gori se prikažeta Mojzes in Elija

8. Na Gospodov ukaz se prikažeta Mojzees in Elija. Mojzesova obtožba tempeljskih Judov

1 Nato sem se (Jaz) obrnil k Judom in rekel: »Niste hoteli verjeti, da sta bila Mojzes in Elija v zadnjem času že pred Menoj tu; zato naj dobro prepoznavna stopita semkaj in vam sama povesta, kakšnega duha otroci ste! «

2 In že sta stala oba preroka sredi med nami in se najprej globoko priklonila pred Menoj.

3 In Elija je glasno rekel: »Pred Teboj in Tvojim imenom se morajo pripogniti vsa kolena in srca v nebesih, na zemlji in pod zemljo!«

4 Nato je Mojzes spregovoril Judom: »Vi grešniki v Salomonovem templju, otroci kače, le kateri hudič vas je spočel, da morete reči: Abraham je vaš oče in sedite na mojem in Aronovem sedežu?! Če pa ste že kar najbolj nepoklicani sedli nanj, da bi z njega ljudstvom oznanili postavo, ki mi jo je dal Bog, kako to, da zdaj ne morete prepoznati Najvišjega, ki mi je prav na Sinaju dal postavo na dveh kamnitih tablah?!

5 Pravite, da naj bi prej prišla jaz in ta brat Elija, - in glejte, oba sva bila tu! Kdo od vas pa naju je prepoznal in kdo nama je verjel?! In ali nama niste storili povsem enako, kar ste storili skoraj vsem prerokom in Gospodovim svetim?! Kaj je potem to, če se vi hudobni hinavci do zemlje priklanjate pred mojim imenom, mene samega pa ste preganjali in nazadnje zadavili med oltarjem in Presvetim? Govorite in podajte odgovor!«

6 Eden je rekel s trepetajočim glasom: »O - veliki prerok -, tisti, ki - ki, je bil zadavljen, se je vendar imenoval Zaharija!«

7 Mojzes je odvrnil: »Ti, zdaj telesno stari lopov, si bil priča, kaj sem povedal na duhovniškem zboru, ko sem se vrnil iz Presvetega! Glej, besede so se glasile takole: 'Poslušajte, bratje, Gospod Bog mi je v Svoji veliki milosti in usmiljenju odprl mojo notranjost in Mojzesov duh je vstopil vame, in zdaj sta moja duša in Mojzesov duh en človek, ki stoji pred vami, kakor je nekoč stal pred faraonom in na Sinaju pred Bogom! Jaz sem bil prvi, ki je ta sedež postavil in po Božjem naročilu sedel nanj, - in zdaj kot od Boga določen sedim na njem kot zadnji; kajti v prihodnje bo samo Gospod, ki je na prečudežen način že odel človeško meso, na tej zemlji naredil s tem sedežem, kar bo hotel po Svojem nedoumljivem sklepu!' Tedaj ste se razsrdili zaradi te moje najresničnejše prerokbe, sunkovito ste me potegnili s sedeža in zadavili moje telo. Mar ni bilo tako?«

8 Drug, prav tako že star Jud, je rekel še bolj pobito: »Da - tako je bilo - resnično -; toda - kdo bi mogel kaj takega verjeti?!«

9 Mojzes je rekel: »Zakaj so lahko verjeli številni pobožni, ki ste jih zaradi tega izgnali iz templja v daljne dežele med pogane; precej jih je telesno še živih in lahko pričajo zoper vas?«

10 Neki drug star Jud je spet rekel: »Da, že mogoče, - ti so za to morali imeti videnje;

mi pa nikoli nismo imeli nobenega videnja!«

11 Mojzes je rekel: »O, hinavsko govoriš in lažeš samemu sebi! To je bilo namreč v duhu zaporedoma sedemkrat jasno in razumljivo pokazano v svetlih sanjah vsem do najneznatnejšega tempeljskega hlapca, in vi ste si tudi še več tednov med seboj razlagali te sanje tedaj, ko sem bil nem. Kako moreš zdaj reči, da niste imeli videnja o tem?«

12 Isti Jud je spet rekel: »Da - so bile mar tiste sanje tudi videnje? Glej, glej! Da, - kdo bi lahko tedaj slutil kaj takega!?!«

13 Mojzes je rekel: »O vi posvetno zviti svetni lisjaki, iz številnih primerov iz Pisma ste prav dobro vedeli, kaj pomenijo svetle sanje! Na primer Jakobove sanje, Jožefove sanje, faraonove sanje in še veliko podobnih, te so vam pač šepetale na uho, kaj pomenijo vaše sedemkratne vizije; toda vaš posvetni čut, vaš duhovniški napuh, vaše poželenje po nepopisno udobnem življenju in smrdeča lenoba in nečistovanja vseh vrst so vas zaslepili in oglušili in tako ste se zelo bali, da boste zaradi teh mojih prerokb izgubili vse svoje tako prijetne posvetne življenjske koristi; zato ste, namesto da bi se vdali v Božjo voljo, raje uporabili vse proti njej in ste ostali do te ure, do tega trenutka, popolni uporniki proti Bogu. Kako vam, prašnim črvom, ugaja ta nadvse resnična zgodba!

14 Glejte, Čudoviti in Najvišji, katerega jaz, Mojzes, nikoli ne morem biti vreden gledati Njegovega obličja, vam je sam v templju dejal: 'Ne Jaz, ampak Mojzes, v katerega upate vas bo obtožil pri Očetu!' In glejte, od tistega časa še zdaleč ni minil niti en dan in napoved najvišjega Gospoda se že izpolnjuje, in jaz, Mojzes, v Gospodovem imenu glavni prerok vseh vas, vas zdaj pred Njegovim najsvetejšim obličjem obtožujem vsega tega, kar ste na najbolj vnebovpijoč način zagrešili! Kaj lahko poveste v opravičilo?«

15 Tedaj so začeli Judje popolnoma v kot stisnjeni, od strahu in groze povsem onemeli, le trepetaje jecljati, ne da bi mogli skozi svoje bedne ustnice spraviti le eno razumljivo besedo.

16 Le mlajši med njimi je z zelo trepetajočim glasom rekel: »Moj Bog in Gospod, se mar že danes začenja najstrašnejši poslednji sodni dan?«

17 Mojzes je rekel: »Moja obtožba je vsak trenutek v moji roki; jeza in maščevanje pa v roki vsemogočnega Gospoda! Vaš sodni dan se je zdaj že precej približal končnemu cilju; toda zdaj je vse odvisno edino od Gospoda samega. Povejte, kako vse to razumete!«

18 Star Jud, je z zobmi šklepetajoč od strahu rekel: »O veliki prerok Mojzes, povej nam vendar, ali bomo morda prišli v pekel, ne da bi se mogli rešiti in ali ima vsak človek svoj poslednji sodni dan!«

19 Mojzes je rekel: »Glede pekla vam ob vašem zdajšnjem načinu življenja sploh ni treba spraševati, ali boste prišli vanj; kajti vaš način mišljenja in ravnanja je bil vendar že dolgo tak, da ste bili v peklu že doslej in tudi vse, kar ste naredili, je vredno pekla. Zato ne morete več priti v pekel, ker ste pravzaprav že v njem.

20 Glede poslednjega dneva pa tole: potem ko boste odložili telo, boste na drugem svetu imeli sodni in prvi ali najmlajši dan, prav tako kot boste tudi na tem svetu imeli zadnjega in najstarejšega. Toda dokler še živite v tem svetu, lahko, če hočete, še zlahka najdete izhod iz pekla, saj tukaj med vami sedi veliki Voditelj in Odrešenik, Njega poslušajte in po tem se ravnajte! - Govoril sem pred Teboj, o Gospod, zdaj pa naj na moje mesto stopi Elija!«

9. Elijeva obtožba

1 Jaz sem rekel: »Elija, ti, ki si pripravljaj in izravnaval Moja pota! Kaj boš povedal zoper te služabnike templja?«

2 Elija je rekel: »Gospod, Mojzes je povedal vse! Z njim je tempelj prenehal biti Božja hiša; zdaj ni drugega kot jama razbojnikov in morilcev. Jaz sem jim to ob Jordanu na las podrobno in kristalno jasno pokazal in s pravilnim računom dokazal. Ko pa so videli, da mi niso mogli z ničimer oprijemljivim ugovarjati, in opazili, da so bili neizpodbitno razkrinkani pred ljudstvom in obtoženi vseh mogočih krivic, so se Tebi, o Gospod, in ljudstvu očitno posmehovali in me razglasili za pobožnega norca, ki ga za veselje in zabavo pač lahko poslušajo nekaj ur, skrivaj pa so zagrozili ljudstvu, da mojega nauka ne sme imeti za kaj več kot le za neumno blodnjo.

3 Skrivaj pa so bili nadvse besni, ker so slišali, da me je ljudstvo kljub temu imelo za preroka in me slavilo, delalo pokoro in se dajalo krstiti. Ti hudobni bogokletneži v Božjem svetišču so še prekmalu opazili, da jim je z menoj nastavljena sekira na korenino in je tako konec njihove gnusne oblasti pred vrati. Tedaj so se lotili Heroda in z najrazličnejšimi lažnimi razlogi in najslabšimi spletkami dokazovali, da grozi njegovi oblasti z menoj najhujša nevarnost. Herod sicer tega ni mogel razumeti, ker je imel z Rimom trdne pogodbe - te je zmeraj natančno izpolnjeval in je tako ob kakršnih koli neugodnih pripetljajih lahko računal na neposredno in posredno rimsko varstvo. Le da vse to ni nič pomagalo; Heroda so oblegali tako dolgo, dokler me ni zaprl.

4 Ko sem bil zaprt, moji učenci pa so kljub temu imeli prost dostop do mene, Heroda niso mogli več nadlegovati; opazili pa so, da se je moj nauk po mojih učencih silno razširil. Njihovo sovraštvo in bes sta od ure do ure naraščala in zahrbtno so spodbujali hudobno mater lepe Herodiade, naj si izprosi pri Herodu milost in če ji bo ob svoji običajni prisegi dal knežjo besedo, naj si ne želi nič drugega kot mojo glavo.

Za to pa bo mati iz tempeljske zakladnice skrivaj dobila deset tisoč funtov zlata. Lepi Herodiadi pa se je ta zahteva zdela prehuda, ker je dobro vedela, da me je Herod skrivaj imel rad; toda staro je obsedel hudi duh in ji razkril, da ne odobravam Herodovega prešuštnega razmerja in ga hočem od njega odvrniti. To je tudi Herodiado tako razkačilo proti meni, da je potem na vnovično prigovarjanje svoje skrivaj podkupljene matere ob prazniku zahtevala mojo glavo. To je Heroda sicer zelo potrlo, - toda ker je prisegel, je moral prisego izpolniti, in tako so me v ječi tudi obglavili.

5 Ko so templjarji to izvedeli, so se zelo razveselili in takoj začeli na vse mogoče načine preganjati ljudi, ki so mi verjeli. - To, o Gospod, je ob izpuščenih vseh postranskih okoliščinah, ki so Ti tako in tako še predobro znane, preprost oris njihove popolne nizkotnosti in tega jih zdaj obtožujem pred Teboj! Ti edini pa si Gospod od vekomaj; sodi jih po Svoji neskončni oblasti, modrosti in pravičnosti! Zgodi se Tvoja edina sveta volja!«

6 Nato sem Jaz rekel: »Da, tako je! Bilo je sicer pri tem še nekaj drugih okoliščin, ki sem jih Jaz sam priložnostno že omenil pa tudi druge priče so govorile o tem pred Mojim obličjem; vendar je to pravo, najbolj notranje jedro njihove nad peklenške hudobije! Toda zdaj povem vama, Moja najzvestejša preroka in zdaj angela Mojih nebes, in vaju vprašam, ali lahko tem velikim grešnikom v Mojem svetišču odpustita strašno krivico, ki so vama jo storili.«

7 Oba sta rekla: »Da, Gospod; kajti Ti edini si vendar sprava nas vseh! Po Svojem velikem usmiljenju jih, če hočeš, razsvetli, da bodo lahko spoznali, kolikšna je njihova hudobija!«

8 Nato sta na Moj skrivni namig preroka Mojzes in Elija izginila in spet smo bili sami.

[Jakob Lorber](#)
[Janezov veliki evangelij](#)
[Knjiga 6](#)